Lover Fighter

Kristina Hamplová

Vyklouznu ze šílenství jako myš z kalhot, uvidíte!
Ladislav Klíma

Měl bych s tim něco dělat. Musim s tim něco dělat.
Raz, dva, tři, čtyři, hlubokej nádech do celýho těla.
Smack One

Prolog

Poznat člověka na steroidech není těžké. Chce to jen vědět, co hledáte, a mít trochu trpělivosti. Postupně si jistě všimnete rychle stárnoucí tváře přikryté pohořím akné, rudé kůže nebo nafouklého břicha. Brzy také uvidíte, jak se z koutů táhne jako hladové stádo všežravá pleš a jak se po celém těle napínají nepřirozeně ostré svaly, tedy samozřejmě pokud užívání provází patřičný trénink. Účinek anabolických steroidů je nejlépe viditelný na ramenou a zádech. Pěkně si je vysekat je dřina, sypačům ale většinou stačí pár měsíců a už jim z ramen trčí deltové svaly jako dvě ostrá křidélka a na zádech

se jim šmodrchají mohutné hroudy trapéz, takže vypadají, jako by jim pod zátylkem kynul chleba.

Mluví se také o vlivu steroidů na osobnost, tady ale často dochází k omylu: anabolika nepodporují agresivitu, nemáte chuť po nich jen tak někoho zmlátit, zvyšují pouze asertivitu. Velká část uživatelů tak naopak zmiňuje větší rozvahu pramenící z chemické sebedůvěry. Obecně se nasypaní lidé cítí schopnější, silnější, mají dobrou náladu, a teprve pokud anabolika vysadí, zažívají hluboké propady nálady nebo deprese.

Sirdin, v poslední době oblíbený extrakt z modrého masa jednoho velmi rozšířeného druhu papoušků, nemůže být klasickým steroidům vzdálenější: je to silně halucinogenní látka, která v uživatelích vzbuzuje chaotickou agresivitu. Sirdinová radost trvá jen pár hodin a spíš než o pocitu štěstí v pravém slova smyslu se dá mluvit o přívalu jakési sladké, zbrklé škodolibosti. Dlouhodobý růstový účinek sirdinu je o něco menší než u anabolik, není ale nutné podávat ho nitrožilně. Celkově platí, že u Oxany, Diany nebo Treny, jak klasickým steroidům přezdívají sypači, zkrátka víte, co čekat. Užitím sirdinu se naproti tomu pouštíte do neprozkoumaného území, kde na vás může číhat cokoliv a kdokoliv.

Rvačky uživatelů sirdinu jsou mimořádně zábavné na pohled. To je také důvod, proč se extrakt těší takové oblibě v některých exhibičních bojových sportech. Pokud jste v poslední době viděli, jak někdo někoho opravdu náruživě kouše nebo škrtí obzvlášť kreativním způsobem, šlo zcela jistě o sirdináře.

Fyzické účinky sirdinu nejsou na první pohled snadno rozpoznatelné. Ani v případě silnější dávky nelze pozorovat rozšířené oční zornice, znehybnělou čelist nebo například známou „vykroucenost", která prozrazuje uživatele pervitinu.

Nic z toho sirdin nezpůsobuje, nezatěžuje dokonce ani srdce nebo ledviny. Kromě růstu svalové hmoty je jediným viditelným dlouhodobým účinkem zvýšená míra ochlupení. Zdá se, že dlouhodobí uživatelé, jakých ale zatím máme zaznamenaných jenom pár, jsou huňatí jako ovce.

V posledních deseti letech jsem byla obviněna z pěkné řádky trestných činů od pašování exotického ptactva až po podání drogy nezletilému. I když se z většiny jedná o výmysly, stala jsem se nedobrovolnou tváří sirdinové horečky. Je pravda, že patřím mezi lidi, jejichž příběh je s touto látkou nejprovázanější, a nemohu popřít určitý podíl viny na epidemii žraní papouščího masa, která momentálně cloumá Prahou. Věřte mi, že jsem za to také dostala nejednou přes hubu. Sama jsem sirdin požila poprvé v roce 2014 a naposledy v roce 2023.

Navzdory tomu, co se o mně povídá, jsem ale nikdy na papouščím mase nevydělala ani korunu. Také jsem ho nikdy nepodala nezletilému, ačkoliv jsem za smrt jednoho mladého člověka zodpovědná. Účelem tohoto vyprávění tedy není očistit moje jméno, jako spíš prásknout ostatní. Na počátku sirdinové mánie stojí kromě mě ještě další tři osoby: vášnivý biolog z Jižáku, maloměstský dealer a moje bývalá holka. Jeden z nich už je po smrti a ti dva zbývající mi můžou políbit prdel.

2014

ČTVRTEK VEČER:
VE SVĚTLE BATEREK SE CÍTÍM KRÁSNÁ JAKO POPSTAR

Asi je to trapné takhle říct, ale moje rodné město zničila cyklistika. Bydlím v hnusné, oteklé vesnici přetnuté v polovině nejrušnější cyklostezkou ve Středočeském kraji. Místní lidé boj se sportovní invazí dávno vzdali: buďto sami osedlali kola, nebo si na příval šašků v helmách zvykli jako na nezastavitelné vnitřní krvácení.

Kdyby se někdo obtěžoval napsat průvodce po našem městě, na první straně by stálo tohle:

Tradiční nápoj je grepový birell.

Tradiční oděv je cyklistický dres.

Státní svátek je každá sobota.

Hlavní náměstí je cyklostezka.

Cyklostezka je ale ve skutečnosti víc než jen náměstí. Je to střed, rovník, aorta. Podobně jako lidé žijící na břehu oceánu vážou své rituály k hladině moře, i my necháváme cyklostezku provázet nás všemi fázemi života: děti se tu učí bruslit, my sem chodíme chlastat, uzavírají se tu dohody mezi sousedy, ochotnické soubory tu hrají sprosté francouzské komedie, přicházejí tudy tři králové i stánkaři s batohy těžkými ošklivou keramikou. V létě se horký asfalt rozduní kopyty unavených koní, kteří musí každý rok znovu a znovu přivážet korunovační klenoty z Prahy na nedaleký hrad. Cyklostezka je pro nás zkrátka vším.

Asfalt nalili podél řeky někdy po povodni v roce 2002. Tehdy k nám po rozvodněné hladině připlavala spousta prachů. Velká voda je jedna z mých vůbec prvních vzpomínek: stojím na lávce a pode mnou plave vybavení domácností. Je to jako divoká módní přehlídka, jen místo modelek se tu producírují kuchyňské linky a pračky. My jsme bydleli na kopci, takže si od té doby tajně myslím, že všechny přírodní katastrofy jsou alespoň trochu legrace.

Lávku nakonec strhla voda a město potom nechalo postavit novou za miliony, které se po povodni podařilo vyrýžovat na rozbahněných březích. Tahle nová lávka je vidět až ze sousedního města: je to oslava přežití, nové identity města, zářných zítřků plných prosecca a border kolií. Aby bylo jasné, že tahle ohromná lávka je pořád určená pouze pro pěší, zatloukli z každé strany jeden hnusný, asi půl metru vysoký hřeb jako zátaras. Tyhle hřeby byly dlouho nejošklivějšími sochami široko daleko.

Jejich ohavnost se městu podařilo překonat až o mnoho let později: každá vesnice v regionu (rozuměj na cyklostezce) si tehdy mohla zvolit šachovou figurku, která by ji reprezentovala. Občané našeho města si v internetovém hlasování jednomyslně vybrali pěšáka, jednoho dvoumetrového si nechali odlít a hrdě ho postavili vedle cyklostezky. Občas si ze svého rodného města ani nemusím dělat legraci, uráží se samo.

Poslední socha-urážka přibude do maloměstského panoramatu v roce 2022. Půjde o velký mramorový teploměr, který radnice odhalí, aby oslavila, že nikde jinde v republice nemají tak příšerné vedro jako u nás. Sláva.

Teď je ale září roku 2014, dlouho před pěšákem i teploměrem, já se opírám o ten blyštivý hřeb na konci lávky a zírám do tmy na cyklostezce. Julie stojí u zábradlí a natahuje se dolů. Dneska dostaneme přes hubu. Kde jinde než na cyklostezce.

To víme, protože Julie ráno dostala esemesku a v ní stálo tohle:

Prijd o pulnoci k odpocivadlum, dostanes pres hubu.

Odpočívadla se říká betonovým lavičkám rozesetým po březích cyklostezky. Jsou děsně nepohodlné, hodí se tak k zapnutí přezky na inlajnových bruslích nebo k tomu, aby na jejich opěradle mohli sedět puberťáci a v klidu chlastat.

Problém je, že po celé délce cyklostezky jich stojí asi patnáct a my nevíme, kam jít, když teda chceme dostat přes tu hubu.

Nikoho nevidim, hlásí Julie, asi budou dál.

A tak se vydáváme proti proudu řeky.

Jít proti proudu řeky je vždycky jako jít do kopce, takže cesta se nám zdá nekonečná. Co to máš na botě? ptá se mě Julie

podrážděně. Někde jsem našlápla rozbitýho jelcina, říkám jí. Pití pro blbý a těhotný, praví moudře a dál už jdeme mlčky.

Je už sice půlnoc, ale pořádná tma tentokrát nespadla, nebe jen vybledlo v nepravidelných flecích, jako by ho někdo vzal savem. Proti nám se z ničeho nic zvedá silný vítr. Je to ten druh vichru, u kterého je cítit, že je z daleka. Trhá krajinu na kusy, porcuje vzdálenosti, stromy stojící v dálce nám vmetá do očí a to, co máme před nosem, naopak téměř nevidíme.

Asi proto si nejdřív skoro nevšimneme několika osvětlených předloktí, která se z ničeho nic vznáší před námi. Čeká tu na nás nastoupená zvláštní formace: šest holek a každá z nich na nás míří jasným světlem zářícím vedle oka fotoaparátu na mobilu. Točí nás. Když se trochu rozkoukám, dojde mi, že jich je ve skutečnosti sedm: jedna z nich má ale obě předloktí schovaná ve tmě. Dodává jí to zvláštní důležitost – nemusí hnout prstem, má na to lidi.

Jak se s Julií blížíme k odpočívadlům, s tím cizokrajným větrem ve vlasech, připadají mi zářící mobily jako plná koncertní hala. Sedmihlavý dav nás vítá vzrušeným mlčením. Čekají na nás. Samotné by mi asi bylo trochu trapně, nemám ráda, když na mě někdo čeká, i kdyby to měl být můj nepřítel. Julie ale takovéhle hlouposti neřeší: ví dobře, že dneska jsme hlavní hvězdy programu a ty nikdy nelezou na stage před půlnocí. Následuju ji a její sebejistota je nakažlivá: ve světle baterek se cítím krásná jako popstar. Tak nejenom kráva, ale ještě blbá, prolomí nakonec ticho ta holka s rukama ve tmě a utne můj slastný moment. Je to Saša.

Tohle o ní vím: dřív jsme se znaly docela dobře, je sice o pár let mladší než já, ale naše mámy se kamarádily. Její rodina bydlela ve velkém domě se psem a zazobaným otcem,

který pracoval někde v Emirátech a byl v jednom kuse pryč. Saša hrozně ráda plavala – byla přesvědčená, že má nějaký bližší vztah s vodou než všichni ostatní, byla s tím trochu otravná a nikdo před ní nemohl říct, že se rád koupe, protože ji to štvalo. Všechno to ale bylo hrozně dávno, v době, kdy jsme si nemohly vybrat ani to, s kým se budeme bavit, a tak děláme, že se to nestalo a že si na sebe vůbec nepamatujeme. Saša je teď krásná jako panenka Bratz a až do dnešní noci jsem si myslela, že je i docela milá. Ještě si vzpomenu, že se na lyžáku poblila na vleku a že chodí s nějakým klukem, co musí být o dost starší, protože mi někdo říkal, že ho viděl, jak Sašu vyzvedává před školou autem.

Saša teda Julii oznámí, že je blbá kráva, a pak už ze tmy vylétá její pravý hák a Julie dostává pořádnou ránu do nosu. Já jsem dost v šoku, ale pak si vzpomenu, že se to točí. Rozhodně nechci být na videu, jak jenom blbě stojím a koukám. Zatímco se snažím prát, hlodá ve mně myšlenka, jestli se náhodou nervu za špatnou stranu. Julii totiž ve skutečnosti skoro vůbec neznám a popravdě řečeno je docela divná. Nemám ale moc času nad tím přemýšlet a navíc jsou tyhle holky ve výhodě. Postavit se za slabší, to je přece vždycky správné bez ohledu na to, kdo má zrovna pravdu. Julie zatím rve Sašu jako o život za vlasy. Možná by si s tou přesilovkou poradila i sama.

Moje první opravdová rvačka v životě trvá nemožně dlouho, fakt asi pět hodin, ale dost mě to baví. Pereme se, obíháme odpočívadla a kolem se pomalu rozednívá. Na vystydlý beton padá slunce, vítr se tiší. Zhluboka dýcháme a strkáme se trochu jemněji. Pár holek už leží na zemi, opírají se o lokty a sledují nás. Nikdo dávno netočí, materiál je posbíraný, ale ještě se nám nechce úplně skončit a jít domů. Mám

sedřenou holeň a rozbité koleno, z nohy mi odkapává na zem krev a lechtá mě, jako by po mně běhala malá myška.

Boj skončí až v okamžiku, kdy se na obzoru vyrýsuje stín. Ten stín se jmenuje Zdeněk a je to táta kluka, kterému říkáme Pelikán, nebudu vám říkat proč. Připlouvá k nám na kolečkových bruslích, hrozí rukou ve sportovní rukavici a celý se třese hlubokým hrdelním smíchem. Co nám asi řeknou rodiče na takové ponocování.

Slušně zdravíme, sbíráme se, já zakrývám krvácející nohu a sypeme domů za svými Zdeňky. Taková je tady ve městě většina tátů – cyklistické dresy, hlasy hebké jako froté ručníky a ruce zdvižené leda z legrace. Přijď si pro facku, říkal vždycky Zdeněk Pelikánovi, když byl syn drzý, a po tváři se mu přitom táhl půlměsíc úsměvu. Zdeněk měl děti brzy – když mu bylo pětadvacet, byly na světě už všechny tři. Byl to otec-mula, který za sebou tahal Pelikána v cyklistickém kočárku, dokud nebyl syn dost starý na to, aby jezdil na vlastním kole. Pelikánova matka, ustaraná, ale nakonec ochotná se nechat přemluvit k čemukoliv, se o své dítě starala zbylých pět dní, kdy byl otec-mula zapřažen v pražské kanceláři a svým zvonivým smíchem rozechvíval páky kávovarů nebo trubky výčepů v pražských hospodách.

Moji rodiče byli v tomhle vždycky jiní a drželi proti nám dětem pevnou frontu. Tiše vklouzám do předsíně, mám hlad, ale v ledničce se nemůžu zastavit, protože máma dokáže zaslechnout mlasknutí těsnění dveří lednice i v nejhlubším spánku a hned vyjede na obranu. Rodiče už se pár let s nikým z města nebaví a vlastně se moc nebaví ani s námi, svými dětmi. Na rodinných oslavách sedí máma s koleny pod bradou jako puberťačka a protáčí oči v sloup.

STŘEDA ODPOLEDNE:
JULIE JE PARANOIDNÍ

S Julií se poprvé bavím teprve den před rvačkou na cyklostezce. Seznámíme se dost romanticky: na benzince.

Tedy ne že bychom o sobě do té doby vůbec nevěděly, ale na malém městě je spíš náhoda, s kým si zvyknete dávat se do řeči a koho přehlížet. U většiny lidí zhruba tušíte, kdo jsou, kde bydlí nebo ke komu patří, ale taky nemůžete pořád zdravit všechny. Dává smysl si slušnosti šetřit pro starší lidi a na děti a puberťáky spíš kašlat, tedy pokud to nejsou vyloženě kamarádi. Na začátku září 2014 Julie mojí kamarádkou rozhodně nebyla.

K benzince na okraji našeho hnusného města nedávno přistavěli „stop and relax" zónu, což znamená, že venku stojí pěkná dřevěná lavička se stolkem a vevnitř prodávají párky s chilli omáčkou. Chápu, zní to hrozně, ale pro nás je to úplně ideální místo. Není to tu drahé jako v kavárnách na hlavní nebo v pizzerce, rodiče tě tu nepotkají s cígem v puse jako u řeky a nikdo tě tu neotravuje jako v nádražce.

Vycházím zrovna z kabinky záchoda, Julie sedí na umyvadle jako sklípkan a kouká na mě. Přejede mě pohledem od hlavy až ke špičkám prstů u nohou, stěny a podlaha ještě duní spláchnutím a ona povídá:

V životě jsem nepotkala hot holku, která by neměla problémy s trávením.

Jak vás něco takového napadne říct? Ale jsem polichocená. Poslouchej, ty tady máš kámošky, pokračuje hned Julie a já hrdě kývu, jsou venku, většinou jsou z Prahy, přijely, protože mám dneska poslední den zaracha. Mám zaracha, ale pořád můžu se psem (leží pod stolem), takže taky můžu jíst párky s chilli omáčkou ve stop and relax a pak mít problémy s trávením, tak jako každá hot holka.

Víš, po mně někdo jde. Potřebuju ochránit, říká mi Julie a já si teď teprve všimnu, že kromě toho, že vypadá divně, jak se celá krčí na umyvadle, tak je i trochu pošahaně oblečená: má na sobě sportovní větrovku, pod ní černorudý korzet a ve vlasech zacuchané tenounké barevné gumičky. Nechceš to říct rovnou i holkám venku, navrhuju. Ne že by věděly, co dělat, ale nechce se mi jim to potom celé opakovat.

Julie je lesáková. To není příjmení, znamená to, že bydlí v bytovce nahoře u lesa. Nevím, jestli jsou všichni lesákovi mezi sebou příbuzní, nebo ne, prostě se jim tak říká. Ty

bytovky totiž asi původně postavili pro zaměstnance lesní správy nebo nějaké podobné organizace. Každopádně lesákovi přišli sem do města ještě dlouho před povodní, dlouho před cyklostezkou, dlouho před perspektivními mladými páry s hypotékami, jako jsou moji rodiče nebo Pelikánův táta. Juliina starší sestra mě kdysi cvičila v Sokole a znala všechny starousedlíky. Cestou domů z tělocvičny zavírala okna polorozpadlých domů na hlavní třídě, které už tam samozřejmě dneska nestojí, a říkala, ježiši, Vohejl, ho ještě vykradou, on se chudák vždycky tak vyndá, že nemůže najít dveře, co má z boku, a tak mu musej votevírat vokno.

Někdo po mně jde, opakuje teda Julie poslušně holkám venku, teď zase sedí s kolenem pod bradou a v třesoucí se ruce jí žhne lehká elemka. Jedné z nás bohužel ujede smích, ale je tak krátký, že zní spíš jako heknutí.

No a jak to poznáš, ptáme se Julie a ona říká, že nejde o to, co se ti děje, neděje se nic moc, že je to spíš, jako když máš s sebou *plus one* a nevíš, kdo to je. Ráno ve škole prý třeba poznáš, že na tvým místě už někdo seděl, občas zvedneš telefon, volá ti skryté číslo a nikdo nemluví.

Julie se rozhlíží po parkovišti a my s ní. Nikoho nevidíme. Až půjdu, prosí nás, můžete koukat, jestli za mnou někdo nejde? Díváme se za ní pozorně a v úplném tichu, abychom pak s čistým svědomím mohly říct, že je fakt celkem v prdeli. A potom změnit téma na něco zábavnějšího.

Ale stejně nám to nedá. Musíte pochopit: jsme v roce 2014. Mileniálové teprve zažívají to všechno, o čem budou za pár let mluvit na Wavu. Duševní zdraví ještě nebylo vynalezeno.

Tehdy ještě o nikom neříkáme, že je „mega ádéhádé", když se nudí, ani že nás „hituje ousídý", když nám vadí nepo-

řádek. O žádných diagnózách toho moc nevíme a z těch pár, co známe, máme strach. Už si nevzpomenu, kdo si tenkrát dovolil poprvé říct, že je Julie paranoidní. Pro nás to ale znamená dvě věci: zaprvé by mohla být nebezpečná a zadruhé to má z trávy.